

Hazafelé tartottam. A vonaton senki nem ült mellettem, sőt, szinte az egész kocsiban alig akadt utas, s arra gondoltam, hogy ez a magányos utazás legalább illeni fog majd a bennem kavargó tompa ürességhez. Aztán indulás előtt nagyjából egy perccel két lánynak mégiscsak sikerült megjelennie mellettem. Mindketten fiatalok voltak. Az egyik lány haja vörösesszőke volt, a másiké barna. A vörösesszőke lány az ablak mellé ült le velem szemben, a barna pedig mellé telepedt. Jóllehet a fizikai közelség önmagában talán nem gyakorolt volna rám különösebb hatást, de azért egy fejbiccentés, egy félmosoly és egy halk, köszönésnek szánt morgás után az ablak meredt bámulásába fogtam. Talán az zavart, hogy a vörösesszőke lány különösen szép volt, túlságosan is, a Kirsten Dunst-féle szépség, aki miatt mély és őszinte szomorúságot lehet érezni, s mindig az jut róla eszembe, hogy miért, s mi végre ez a szépség, általában és konkrétan, s hogy nem volna-e jobb vagy legalábbis könnyebb, ha ilyen szépség mondjuk nem is létezne egyáltalán. A szépség csak bajt okoz.

Szűcs Balázs Péter 59

TÚLSÁGOSAN IS

Bámultam kifelé az ablakon, s ha akartam, ha nem, végig kellett hallgatnom egy olyan beszélgetést – már ha nevezhetjük így azt a fojtott, szinte sutto-gásszerű, ám az ordításnál tisztábban kivehető szóözünt és vádaskodást, ami elhangzott kettejük között –, melyet önszántamból sosem hallgattam volna meg. De nem volt választásom. Máskor talán még élvezetet is találtam volna a helyzetben, mert néha nagyon is tudtak érdekelni az úgynevezett emberi dolgok. Nem szerettem ugyan az embereket, de érdekeltek, ez az igazság. Azon a napon azonban szívesebben utaztam volna társaság nélkül.

Ezenfelül az egész vonaton nem lehetett dohányozni. Arra gondoltam, hogy nem fogom kibírni cigaretta nélkül, s megnéztem az órát. Szemben a két lány egyre vadabbul veszekedett. Mégsem volt kellemetlen, csak ültem ott, mint egy tárgy, teljesen közönyösen. Jött a kalauz, s megnézte a jegyeket. Fáradt voltam, végtelenül fáradt, képtelen voltam olvasni vagy zenét hallgatni, így csak vártam, hogy megérkezzünk.

Az elhangzottakból, a sok „elegemvan”-ból, „nembíromtovább”-ból és „gyűlöllek”-ből elég hamar világossá vált számomra, hogy ez a két lány feltehetőleg egy pár, s nem egyszerűen veszekszenek egymással – többről van itt szó. Az máris egészen nyilvánvalónak tűnt, pedig semmit sem tudhattam a történetükről, hogy ezzel itt közöttük valami egészen biztosan befejeződött

és végérvényesen elmúlt, s hogy akkor értelemszerűen mindaz, amiről eddig azt gondolták, hogy mindenképpen meg fogják valósítani, szóval a közös tervezetés és készülődés egyszer és mindenkorra lezáratott.

60 Miközben a kölcsönösen elhangzó szemrehányásokat és szitkokat hallgattam, úgy tűnt, mintha ezen a nőies, túlságosan is nőies szóáradaton kívül az egész világ semmivé vált volna. Aztán egyszer csak azt vettem észre, hogy a vonat meglepően gyorsan megérkezett a végállomásra. A lányok elvonultak. A nők, a nők, a nők. Azzal én is fogtam a kabátomat és a táskámat, s leszálltam a vonatról. Megnéztem az órámat. Úgy döntöttem, hogy a pályaudvartól gyalog megyek tovább. A kabátom belső zsebéből előkaptam az öngyújtót meg a cigarettát, kivettem egy szálat a dobozból, a lángot a bal kezemmel takartam el a gyenge, de azért érezhető szél elől, s rágyújtottam. Végre, gondoltam, s viszonylag nyugodtan, vagy legalábbis a szokottnál kevesebb szorongással, lassan elindultam hazafelé.

